

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 6Csp/180/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617211863
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslava Gederová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2018:6617211863.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec pred sudkyňou JUDr. Jaroslavou Gederovou v spore žalobkyne: R. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. C. XXXX/XX, G.Č., zastúpená advokátom: Mgr. Petrom Sitarčíkom, so sídlom Jókaiho 1, Lučenec proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO:35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 1.840,12 Eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1.840,12 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.840,12 Eur od 25.09.2017 do zaplatenia do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 31.10.2017 domáhala voči žalovanému zaplatenia istiny 1.840,12 Eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Svoju žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorila Zmluvu o revolvingovom úvere č.XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, na základe ktorej jej mal byť poskytnutý úver vo výške 1.320,--Eur, pričom jej žalovaný poskytol úver v sume 1.130,12 Eur. Žalobkyňa sa zaviazala uhradiť poskytnutý úver v 42. mesačných splátkach po 70,72 Eur. Žalovaný v zmluve uviedol počet splátok 42, mesačnú splátku 70,72 Eur, celkovú čiastku, ktorú mal dlžník zaplatiť v sume 2.970,24 Eur, ročnú úrokovú sadzbu 70%, ročnú percentuálnu mieru nákladov 70% a 69,81% a priemernú RPMN 45,94%. Žalobkyňa uhradila žalovanému na základe zmluvy o úvere čiastku 2.970,24 Eur a žalovaný ju listom zo dňa 29.11.2016 informoval, že uhradila všetky svoje záväzky v súlade so zmluvou o úvere a preto je zmluvný vzťah ukončený. Z charakteru zmluvy o úvere vyplýva, že ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver podľa zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný v zmluve o úvere neuviedol povinné údaje podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. dobu trvania zmluvy a konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č.129/2010 výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, nakoľko zmluva obsahuje len celkovú výšku splátky bez toho aby ju žalovaný členil na istinu, úrok a iné poplatky. Žalobkyňa poukazuje na uznesenie Ústavného súdu zo dňa 05.06.2013 č.k. II. ÚS 329/2013-15. Žalovaný ďalej uviedol, že povinný údaj podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. t.j. RPMN je uvedená v zmluve, avšak nesprávne v neprospech žalobkyne. Žalovaný uviedol ročnú percentuálnu mieru nákladov vo výške 70,72%, resp. 69,81% a taktiež je uvedený vyšší úrok z omeškania ako RPMN, pričom z uvedeného je možné predpokladať, že výpočet RPMN je nesprávny. Žalobkyňa namieta, že žalovaný do RPMN nezarátal celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom napriek tomu, že mu to ustanovuje zákon. Do RPMN žalovaný nezarátal náklady v sume 189,88 Eur, ktoré žalobkyni vznikli na základe dohody o poskytnutí služby upravenej v

Článku 8 Zmluvy o úvere, pričom ide o náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Žalobkyňa uvádza, že uvedenú odmenu, ktorá mala vzniknúť žalovanému si žalovaný odrátal od poskytnutého úveru a žalobkyni bol poskytnutý úver nie vo výške 1.320,--Eur, ale vo výške 1.130,12 Eur. Uvedené vyplýva aj z Článku 8 bod 8.4 zmluvy o úvere, ako aj z účtu žalobkyne, na ktorý jej žalovaný poskytol spotrebiteľský úver. Z vyššie uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že žalovaný v zmluve nesprávne uviedol RPMN, pričom takýmto konaním poškodil spotrebiteľa, nakoľko podľa RPMN spotrebiteľ posudzuje, aký drahý je úver a na tomto základe sa rozhoduje, či uzatvorí zmluvu o spotrebiteľskom úvere s veriteľom. Žalobkyňa taktiež poukazuje na to, že výška úrokov v zmluve o úvere 70% je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko je vo vysokom nepomere oproti úrokom, ktoré v dobe uzavretia zmluvy boli obvyklou sadzbou a to s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami, ktoré boli v priemere približne 13% t.j. o 6 krát nižšie ako požadoval žalovaný. Ako vyplýva z viacerých judikátov, ako aj rozhodnutí všeobecných súdov, dojednanie úrokov, ktoré presahujú obvyklú úrokovú sadzbu v dobe dojednania úveru, je v rozpore s dobrými mravmi. V súvislosti s tým žalobkyňa poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26.04.2012. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa celkovo uhradila žalovanému sumu 2.970,24 Eur, pričom jej bol poskytnutý úver vo výške 1.130,12 Eur a žalovaný v zmluve o úvere neuviedol podstatnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) a uviedol nesprávny údaj podľa § 9 ods. 2 písm. j), pričom v tomto prípade sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 zákona č.129/2010 Z.z.. Žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 1.840,12 Eur. Na uvedenú skutočnosť žalobkyňa upozornila žalovaného listom zo dňa 20.09.2017, ktorým mu oznámila, že požaduje úhradu bezdôvodného obohatenia. Na uvedený list žalobkyne odpovedal žalovaný listom zo dňa 17.10.2017, v ktorom jej oznámil, že zmluva o úvere bola splatená a ukončená. Z uvedených dôvodov žalovaný dlhuje žalobkyni na bezdôvodnom obohatení sumu 1.840,12 Eur a 5% ročný úrok z omeškania z uvedenej sumy od 25.09.2017 do zaplatenia.

2. Na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa predložila Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 03.12.2013, oznámenie o ukončení záväzku zo dňa 29.11.2016, výpis z účtu žalovanej, žiadosť o informáciu zo dňa 20.09.2017, odpoveď k žiadosti zo dňa 17.10.2017.

3. Súd vo veci vydal platobný rozkaz č.k.6Csp/180/2017-22 zo dňa 07.11.2017, voči ktorému podal žalovaný odpor. Súd uznesením č.k..6Csp/180/2017-41 zo dňa 04.12.2017 platobný rozkaz zrušil.

4. Žalovaný v odpore uviedol, že tvrdenia žalobcu nemajú oporu v právnom predpise a to z týchto dôvodov:

- uvedenie výšky, počtu a termínov splatnosti splátok, neznamená ich rozčlenenie na časť istinu, časť úrok a časť iné poplatky. Rozhodol tak nielen Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/15, ale jeho názor prevzala napríklad aj Národná banka Slovenska.

- Smernica č.2008/48/ES o zmluve o spotrebiteľskom úvere je v právnom poriadku Slovenskej republiky implementovaná platným zákonom č.129/2010 Z.z. V prípade, ak sa členský štát v rámci vnútroštátnej úpravy implementácie odchyli od smernice, prichádza do úvahy nie priamy účinok smernice, ale nepriamy. Jeho rešpektovanie je povinnosťou vnútroštátneho súdu. Podstata nepriameho účinku spočíva v tom, že súd členského štátu má povinnosť vykladať vnútroštátne právo a to nielen implementované, ale právny poriadok ako celok v súlade so smernicou. Žalovaný pritom poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Pfeiffer C-397/01 až C 403/01. Výklad ustanovenia článku 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES znie: „Za týchto okolností je potrebné odpovedať na tretiu a štvrtú otázku tak, že článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

- Skutočnosť, že tvrdenia žalobcu o rozčlenení splátky sú nedôvodné a nesprávne potvrdzuje aj to, že na základe novely zákona č. 129/2010, ktorá bola schválená v Národnej rade Slovenskej republiky dňa 12.10.2017. Na základe tejto novely v § 9 ods. 2 písm. i) sa slová a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov nahrádzajú slovami frekvencia splátok. Skutočným dôvodom uvedenej zmeny je práve zosúladenie zákona so Smernicou a rešpektovanie rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15.

- Ak by zmluva mala obsahovať rozpísanie splátky, potom žalovaný nevidí žiaden zmysel práva a spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona.

Žalovaný ďalej popiera aj tvrdenia žalobcu o chýbajúcom údaji o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru. Právny poriadok výslovne predpokladá to, že časť zmluvy môže byť určená

napríklad aj odkazom na obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzatvárajúcim zmluvu známe, alebo k návrhu priložené. Úverová zmluva uzatvorená medzi sporovými stranami bola tvorená ustanoveniami na listine označenej ako zmluva o revolvingovom úvere, zmluvnými dojednaniaми a oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. K takémuto záveru dospel aj Krajský súd v Prešove v rozsudku č.k. 13Co/111/2014-166. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 neoddeliteľnou súčasťou zmluvy ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o revolvingovom úvere. Z toho vyplýva, že zmluvné dojednania nepredstavujú samostatný dokument oddelený od zmluvy o revolvingovom úvere. Z toho vyplýva, že zmluvné dojednania nepredstavujú samostatný dokument oddelený od zmluvy o revolvingovom úvere, ale jej technickú súčasť. Žiadosť/Zmluva a Zmluvné dojednania sa nachádzajú na jednom liste papiera, pričom Žiadosť/Zmluva o revolvingovom úvere tvorí líce listiny a zmluvné dojednania tvoria rub strany. Z textu zmluvy, konkrétne z bodu 13 zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že zmluvné dojednania sú súčasťou zmluvy. Z ustanovenia článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude dlžník oboznámený. Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Pričom na podporu uvedeného poukazujú na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/111/2014 -166. Žalovaný taktiež uvádza, že zákonná náležitosť „termín konečnej splatnosti“ podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č.129/2010 Z.z. nie je požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takomto prípade by ako darca použil spojenie dátum. Zo zákona je zrejme, že pojem „termín “ a pojem „dátum “ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť raz dátum a raz termín. Zákonná úprava nešpecifikuje podrobnejšie, čo pod termínom konečnej splatnosti má uviesť a ako sa má tento údaj vyjadriť. Z účelu tejto náležitosti je možné usudzovať, že ide o vyjadrenie toho, kedy dlžník pri riadnom splácaní splní svoje záväzky z uzavretej zmluvy. Z toho je zrejme, že uvedená náležitosť plní informačnú funkciu vo vzťahu k spotrebiteľovi a má informovať spotrebiteľa o tom, ako a s čím je spojené splatenie záväzkov. Určenie konečnej splatnosti úveru je v zmluve vyjadrené dvoma spôsobmi: určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a spôsobom vyplývajúcim z článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Žalovaný taktiež uvádza, že podporne možno poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, kedy samotný Súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Poukazujú totiž na to, že záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje smernici 2008/48/ES. Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/15 konštatoval, že článok 23 Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úroku a bez poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Závery označeného rozhodnutia potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone, ktorá bola Národnou radou schválená dňa 12.10.2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č.483/2001 Z.z. tak, že § 9 ods.2 písm. d) a vypúšťajú slová „ a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Na základe uvedeného preto žalovaný popiera tvrdenia žalobcu ohľadne termínu končenej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9 ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva, zmluva o revolvingovom úvere je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto zmluvou o revolvingovom úvere. Žalovaný popiera taktiež tvrdenia ohľadne RPMN, ktorá je podľa žalobcu účinná nesprávne, lebo jej hodnota je nižšia ako hodnota úrokovej sadzby. Žalobca neoznačil ani nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia, rovnako tak neoznačil ani nepredložil žiadny argument majúci oporu v zákone ohľadom údaju RPMN. Rovnako popierajú nesprávny údaj RPMN z dôvodu, že do jeho výpočtu sa mal započítať aj poplatok podľa článku 8 ods. 8.1 Dohody o poskytnutí služby. Žalovaný pritom poukazuje na ustanovenie § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. V prípade úverovej zmluvy č.XXXXXXXXXX predstavuje celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť: výšku splátky 70,72 x počet splátok 42, to je spolu 2.970,24 Eur. Podľa záveru Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoR 5/2016 ohľadom dohody o poskytnutí služby hodnota RPMN sa preto nemohla počítať z inej sumy ako sumy celkových nákladov 2.970,24 Eur. Žalovaný popiera taktiež tvrdenie žalobcu vo výške úrokov. Zmluva o revolvingovom úvere je úverovou zmluvou, ktorá sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka. Vzhľadom na to, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, vzťahujú sa na ňu

ustanovenia zákona č.129/2010 a ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Základná regulácia úrokov vyplýva z ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý obsahuje reguláciu záväzku platiť úroky, úpravu situácie, ak si strany výslovne nedohodli výšku úrokov v zmluve a úpravu situácie, ak si zmluvy dohodli v zmluve úroky vyššie, než je prípustné na základe alebo podľa zákona. Uvedená právna úprava má prednosť pred Občianskym zákonníkom, nakoľko ide o osobitný druh regulácie záväzku platiť úroky v prípade, ak sú úroky dohodnuté vo výške vyššej než je prípustné na základe alebo podľa zákona a ide o špeciálnu úpravu pred všeobecnou úpravou občianskeho práva. Uvedený názor potvrdila aj Národná banka Slovenska. Tvrdenie o neplatnosti dojednania o úrokoch odporuje zákon aj preto, že v prípade, ak si strany výšku úroku nedohodnú, podľa zákona nejde o neplatnú zmluvu, pretože v takom prípade by dlžník mal platiť len úroky požadované bankami. V prípade ak si dohodnú výšku prevyšujúcu hodnotu prípustnú podľa zákona, potom je dlžník povinný platiť len úrok vo výške prípustnej podľa zákona. Posúdenie dojednania o úrokoch ako neplatného neobstojí ani podľa predpisov občianskeho práva. Ak je možné určiť, že výška úrokov je v rozpore s dobrými mravmi, potom logicky je možné určiť, kde dochádza k rozporu s dobrými mravmi. Inak povedané, na to, aby sa mohlo dospieť k záveru o neplatnosti zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi v časti úrokov, musí sa dať určiť hranica, kde tento rozpor už je a kde ešte nie je. Takéto určenie pritom logicky bude spĺňať podmienku oddeliteľnosti od ostatného obsahu, pretože ak sa na jednej strane dá určiť hranica, kde rozpor nastal a kde nie, potom súd tým vyjadruje svoje právne posúdenie aj o tom, kde sa dohoda o úroku považuje ešte za platnú. Vyššie uvedené tvrdenie žalobca podporuje aj odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 32ICdo 45/2013 zo dňa 26.10.2015.

5. Dňa 21.12.2017 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobkyne, v ktorom uviedla, že popiera tvrdenie žalovaného podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona, že nie je potrebné, aby sa členil tak, ako to určuje zákon na istinu, úrok a iné poplatky, nakoľko takéto členenie nemá oporu v zákone. Žalobkyňa opätovne poukazuje na rozsudok Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 329/13-15 zo dňa 05.06.2013. Žalobkyňa ďalej uvádza, že z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je ustálené, že orgány štátnej správy nemajú oprávnenie na výklad zákona. Takéto oprávnenie nemá ani Súdny dvor Európskej únie. Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V prípade rozhodnutia C-42/15 Súdny dvor poskytol výlučne výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES v žiadnom prípade sa nemohol ani nevyjadrovať k výkladu zákona č. 129/2010. Žalobkyňa pritom poukazuje na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 13Co/208/2017 zo dňa 26.09.2017. Poukazuje na to, že v uvedenom prípade nie je možné priznať v Smernici priamy ani nepriamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom Európskej únie a jednak právom vnútroštátnym. V prípade, ak by súd chcel uplatniť eurokonformný výklad, musí posúdiť, či vzhľadom na právnu povahu smernice je možné jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Výklad zákona pritom nemôže narúšať všeobecné právne zásady a to najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. ako aj na ustálenú rozhodovaciu prax súdov, na základe ktorej sa vyžaduje členenie na istinu, úroky a poplatky nemožno priznať v smernici nepriamy účinok, nakoľko by sa jednalo o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Žalobkyňa ďalej popiera tvrdenia, že v zmluve je uvedený údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru. Údaj o dobe trvania zmluvy a konečnej splatnosti úveru musí byť súčasťou zmluvy, ktorú spotrebiteľ podpisuje a to z dôvodu, aby sa mohol oboznámiť s týmto údajom, pričom zmluva o úvere takýto údaj neobsahuje. Dojednanie o ktoré opiera žalobca svoje tvrdenia je v rozpore so zákonom. Oznamenie tohto podstatného údajja nie je možné odkazovať na rôzne Všeobecné zmluvné dojednania zmluvy, ktoré sú navyše písané takým drobným písmom, ktoré je ťažko čítať, pričom spotrebiteľ sa s nimi nemal možnosť oboznámiť. Žalobkyňa zároveň poukazuje na to, že ako spotrebiteľ v čase podpisovania zmluvy nebola informovaná o konečnej splatnosti úveru a dobe trvania zmluvy, pričom tento údaj jej nebol oznámený tak, ako to tvrdí žalovaný, ani po uzavretí zmluvy o oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkom a splátkovom kalendári, na ktorý poukazuje žalovaný. Tieto listiny neboli žalobkyňi zo strany žalovaného nikdy odoslané, pričom aj samotná zmluva jej bola zaslaná až potom, ako došlo k uhradeniu úveru. Žalobkyňa taktiež nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že uvedenie termínu konečnej splatnosti s prihliadnutím na charakter zmluvného vzťahu nie je potrebný, nakoľko je možné úver poskytovať opakovane. Žalobkyňa nikdy nemala záujem o poskytnutie revolvingového úveru. Od počiatku mala záujem len o poskytnutie riadneho jednorázového spotrebiteľského úveru, čo vyplýva aj z toho, že žalovaný opakovane poskytol spotrebiteľský úvery aj na základe zmluvy o revolvingovom úvere

č.XXXXXXXXXX zo dňa 23.08.2013 a zmluvy o revolvingovom úvere č.XXXXXXXXXX zo dňa 23.08.2013. Ako už žalobkyňa poukázala v žalobe z dôvodu, že uhradila poskytnutý jednorázový spotrebiteľský úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č.XXXXXXXXXX zo dňa 03.12.2013, žalovaný listom zo dňa 29.11.2016 oznámil, že zmluvný vzťah je k tejto zmluve ukončený. Z toho dôvodu má žalobkyňa za to, že záujem o poskytnutie revolvingu okrem žalobkyne nemá a nikdy nemal ani žalovaný, pričom pri včlenení možnosti poskytnutia revolvingu do zmluvy sa zo zmluvy žalovaného jedná o nekalú obchodnú prax. V prípade, ak by bol zmluvný vzťah dohodnutý na dobu neurčitú tak, ako to tvrdil žalovaný, žalobkyni by nebolo listom zo dňa 29.11.2006 oznámené ukončenie zmluvného vzťahu. Žalobkyňa ďalej trvá na tom, že žalovaný uviedol nesprávne podstatný údaj o RPMN, nakoľko tento bol uvedený v neprospech spotrebiteľa. Ako už žalobkyňa uviedla, na základe dohody o poskytnutí služby upravenej v článku 8 Zmluvy o úvere, bola povinná uhradiť žalovanému odmenu v sume 189,88 Eur. Túto si žalovaný odrátal od poskytnutého úveru a žalobkyni bol poskytnutý úver nie vo výške 1.320,--Eur, ale vo výške 1.130,12 Eur. Dohoda o poskytnutí služby upravená v článku 8 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 Občianskeho zákonníka a preto je neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Uvedené vyplýva z rozhodnutí viacerých súdov, napr. rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 15Co/39/2016 zo dňa 24.02.2016 spojený s rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 9C/66/2015 zo dňa 28.09.2015, rozsudok Krajského súdu Trnava sp.zn. 11Co/55/2016 zo dňa 28.09.2016. Z dôvodu, že táto zmluvná podmienka bola vyhlásená za neprijateľnú, mal a stále má žalovaný povinnosť držať sa používania takejto podmienky podľa § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo však oprávnený neurobil. Z takejto neprijateľnej podmienky preto žalovaný nebol oprávnený jednostranne započítať svoju odmenu v sume 189,88 Eur a znížiť poskytnutý úver na sumu 1.130,12 Eur a v prípade ak tak urobil, žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 1.130,12 Eur. Podľa portálu Ministerstva financií pri poskytnutom úvere vo výške 1.130,12 Eur, počtu mesačných splátok 42, výšky mesačnej splátky 70,72 Eur pri splatnej sume 2.970,24 Eur je RPMN 93,58% a nie žalobcom udávaných 69,81%. V prípade, ak by žalovaný poskytol žalovanej úver vo výške 1.320,--Eur pri počte mesačných splátok 42, výšky mesačnej splátky 70,72 Eur a nákladov na službu 189,88 Eur, by bola splatná suma 3.160,12 Eur a nie uvádzaných 2.970,24 Eur a RPMN 93,58% a nie žalobcom uvádzaných 69,81%. Žalobkyňa preto zotrváva na svojom tvrdení, že žalovaný uviedol nesprávne RPMN ako aj to, že bol uvedený vyšší úrok z omeškania 70% ako RPMN pričom RPMN okrem úrokovej sadzby obsahuje aj iné poplatky, z čoho vyplýva, že výška RPMN musí byť minimálne na úrovni ročnej úrokovej sadzby. Žalobkyňa taktiež zotrváva na svojom názore, že výška úrokov v Zmluve o úvere 70% je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko je vo vysokom nepomere oproti úrokom, ktoré v dobe uzavretia zmluvy boli obvyklou sadzbou a to s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytnutí úveru, ktoré boli v priemere cca 13%.

6. Dňa 23.01.2018 bolo tunajšiemu súdu doručené vyjadrenie žalovanej, v ktorom uviedla, v súvislosti s námietkou žalobcu ohľadom právomoci Súdneho dvora v oblasti výkladu vnútroštátneho práva poukazujú na vyjadrenie generálneho advokáta Nilsa Wahla vo veci C-453/10 „Súdny dvor je riadnym súdnym orgánom. Jeho úlohou je rozhodovať v právnych sporoch medzi účastníkmi konania na základe hmotnoprávných a procesnoprávných noriem. Vydáva záväzné rozhodnutia a v zásade neposkytuje poradné stanoviská k hypotetickým otázkam.“ Žalobca vo svojom podaní absolútne nereflektuje zložitú otázku v korelácii so zmenami v oblasti vnútroštátneho práva, ako aj s „exkurzom“ do úniijného práva, kedy sa vnútroštátny súd zaoberal uvedenou otázkou aj z eurokonformného hľadiska, pričom skutočnosti, ktoré boli vyvodené následne, predstavujú podstatnú zmenu aj v oblasti slovenského právneho poriadku. Význam a aplikovateľnosť nepriameho účinku v horizontálnych vzťahoch potvrdilo rozhodnutie vo veci Küçükdeveci, podľa ktorého napriek tomu sa povinnosť členských štátov vyplývajúca z určitej smernice na dosiahnutie výsledku stanoveného touto smernicou, ako aj ich povinnosť prijať všetky potrebné opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy na zabezpečenie plnenia tejto povinnosti vzťahuje na všetky orgány členských štátov vrátane súdnych orgánov v rozsahu ich právomocí. Z toho vyplýva, že uplatňujúc vnútroštátne právo, vnútroštátny súd, ktorý má podať jeho výklad, musí ho v čo v najväčšej možnej miere vykladať v zmysle znenia a účelu tejto smernice, aby bol dosiahnutý výsledok ku ktorému táto smernica smeruje a prispôbiť sa tak článku 288 tretiemu odseku ZFEÚ. Smernica predstavuje sekundárny akt úniijného práva, ktorý je typickým tým, že vo svojej podstate zaväzuje len členský štát povinnosťou prijať právnu úpravu. Z judikatúry Súdneho dvora sa vyvodzuje a všeobecne uznáva princíp nepriameho účinku smernice spočívajúci v tom, že pochybenie štátu pri implementácii smernice sa rieši tzv. súladným výkladom - práve pochybenie zákonodarcu pri implementácii smernice do Zákona o spotrebiteľských úveroch a rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 boli dôvodom pre iniciovanie novelizácie zákona schváleným Národnou radou dňa 12.10.2017 (novela zákonač.483/2001 Z.z.). Pokiaľ ide o námietku žalobcu ohľadom splnenia náležitostí doby

trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti, je nutné poukázať na to, že z rozhodovacej praxe súdov vyššieho stupňa sa vo všeobecnosti uznáva princíp odkazov uvedených v spotrebiteľských zmluvách, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Tvrdenie žalobcu o tom, že obchodné podmienky nemôžu predstavovať súčasť zmluvy nemá oporu v žiadnom právnom predpise. Zmluvné dojednania sú objektívne čitateľné, prehľadné a obsiahnuté na rubovej strane listiny, ktorá pre samotného žalobcu predstavuje dôležitý dokument. V súvislosti s tvrdeniami žalobcu o nezaslaní zmluvných dokumentov ich žalovaný spochybňuje a poukazuje na to, že žalobca si predmetné dokumenty po ich doručení neprevzal. Žalobca pritom poukazuje, že dňa 03.02.2014 poslal akceptačný list na adresu trvalého pobytu a dňa 05.03.2014 bol neprevzatý list založený do archívu žalovaného ako zásielka neprevzatá v odbernej lehote. Žalovaný popiera aj tvrdenia žalobcu o výške poskytnutého úveru. Poskytnutím úveru sa v zmysle právnej úpravy a tiež ustálenej obchodnej praxe rozumie nielen vyplatenie prostriedkov úveru (v hotovosti, na účet a pod.), ale každá zákonom uznaná forma splnenia záväzku - teda aj započítanie. To, že žalovanému bola na účet poukázaná nižšia suma, ako je uvedené v zmluve, nie je spôsobené tým, že by mu bol poskytnutý nižší úver, ako bol dohodnutý, ale skutočnosťou, že zmluvné strany sa dohodli na započítanie odplaty na možnosť odkladu splátok oproti jeho dojednanej výške. Oprávnenosť postupu žalovaného v prípade uzatvorenia dohody o poskytnutí služby podporuje žalovaný napr. aj rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43CoR/5/2016-14. Z obsahu podania žalobcu taktiež nevyplýva žiaden dôvod, v zmysle ktorého žalobca nerešpektuje zákonnú úpravu výšky odplaty v čase uzatvorenia zmluvy a porovnáva ju s úrokovými sadzbami bankových subjektov. Zákonodarca v čase uzatvorenia zmluvy reguloval celkovú odplatu na finančnom trhu, ktorý zahŕňa aj nebankové subjekty, nie z hľadiska bankového sektoru.

7. Dňa 12.02.2018 sa konalo pojednávanie, ktorého sa nezúčastnil žalovaný, ktorý však ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní. Takisto sa pojednávania nezúčastnila žalobkyňa. Súd z uvedeného dôvodu pojednával v neprítomnosti žalobkyne ako aj žalovaného.

8. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že zotrávajú na svojich písomných podaniach. Nesúhlasia s názorom žalovaného ohľadom eurokonformného výkladu zákona č.129/2010. Podľa ich názoru súd nemôže použiť eurokonformný výklad, nakoľko by išlo o výklad contra legem. Poukazuje na ustálenú judikatúru Súdneho dvora, z ktorej vyplýva, že eurokonformný výklad má určité medze a nemožno ho použiť v tom prípade, ak by sa mala aplikovať smernica v rozpore so základnými zásadami práva a to najmä princípu právnej istoty ako aj retroaktivity. V súvislosti s tvrdením žalovaného, že všetky dokumenty mali byť žalovanej zaslané právny zástupca poukazuje na to, že žiadne listiny zo strany žalovaného neboli predložené a preto sa k nim nevie vyjadriť. Z daného dôvodu zotrávajú v tom, že žiadne listiny neboli žalovanej doručené a teda nemala možnosť sa s týmito listinami oboznámiť. Taktiež poukáže na to, že žalobkyne nebola poskytnutá suma 1.320,--Eur, ale len suma 1.130,12 Eur. Z tejto pôvodnej sumy bola jednostranné odpočítaná odmena podľa článku 8 zmluvy o úvere, pričom poukazuje na to, že takéto započítanie nie je možné a je v rozpore so zákonom. Takáto zmluvná podmienka bola viackrát súdmi vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pričom podľa § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka bol žalovaný povinný upustiť od poskytovania takejto služby a zdržať sa používania takejto podmienky, čo on neurobil. Má za to, že úver bol poskytnutý len vo výške 1 130,12 Eur. Ďalej poukázal na to, že pri takejto výške úveru je výška RPMN, nie vo výške 69,81% ako to uviedol žalovaný, ale podľa výpočtov reálne poskytnutej sumy je vo výške 93,58%. Taktiež má za to, že úroky uvedené v zmluve o úvere vo výške 70% sú v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko v čase keď bol úver poskytovaný boli úroky v rozmedzí 13%. Poukazuje pritom na rozhodovacia činnosť súdov ako aj Najvyššieho súdu, v zmysle ktorých dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka t.j. nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je absolútne neplatná. Z tohto dôvodu je toho názoru, že sa žalovaný neoprávnené obohatil a to nad rámec poskytnutého úveru t.j. sumy 1.130,12 Eur a preto žiada súd, aby žalobe vyhovel. Právny zástupca taktiež poukázal na to, že zamestnávateľ žalobkyne dostal od žalovaného príkaz na zrážky zo mzdy a to už v januári 2014, pričom zmluva bola podpísaná v decembri 2013. Žalobkyňa zaplatila splátku v januári a preto nebol zákonný dôvod na to, aby bol uplatnený zabezpečovací inštitút zrážky zo mzdy.

9. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový a právny stav veci:

Zo Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, resp. Zmluvy o revolvingovom úvere č.XXXXXXXXXXX vyplýva, že žalobkyňa požiadala žalovanú o poskytnutie úveru vo výške 1.320,--Eur a to za splatnosti

úveru 42 mesačných splátok po 70,72 Eur, celková čiastka, ktorú mala zaplatiť je 2.970,24 Eur, predpokladaná RPMN 70%, ročná úroková sadzba 70%, priemerná RPMN 45,94%, poskytnutá čiastka revolvingu 695,88 Eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí zaplatiť 1.697,28 Eur, predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu 63,31%, ročná úroková sadzba revolvingu 76,20%. Tieto údaje boli vyplnené žalobkyňou v bode 5 v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru. Žalobkyňa tento návrh, resp. žiadosť podpísala dňa 29.11.2013. V bode 6 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru je ďalej uvedené, že poskytnutá čiastka úveru je vo výške 1.320,--Eur, splatnosť úveru 42 splátok, mesačná splátka 70,72 Eur, celková čiastka, ktorú musí zaplatiť 2.970,24 Eur, RPMN 69,41, ročná úroková sadzba 70%, priemerná RPMN 45,94%, poskytnutá čiastka revolvingu 695,88 Eur celková čiastka pri revolvingu ktorú musí dlžník zaplatiť 1.697,28 Eur, predpokladaná RPMN 70%, ročná úroková sadzba revolvingu 76,20%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,25%. Túto zmluvu žalovaný podpísal dňa 03.12.2013.

10. Podľa článku 8 ods. 8.1 účastníci sporu uzatvorili Dohodu o poskytnutí služby. Predmetom tejto dohody je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu, poskytnutého na základe žiadosti/ zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za a) za poskytnutie služby spočívajúce v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 189,88 Eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 98,64 Eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenia tvorí prílohu tejto dohody.

11. Z výpisu účtu žalobkyne je zrejmé, že dňa 04.12.2013 jej bola na účet pripísaná čiastka 1.130,12 Eur od spoločnosti PROFI CREDIT.

12. Z oznámenia žalovaného zo dňa 29.11.2016 adresovaného žalobkyňi je zrejmé, že žalovaná informovala žalobkyňu o ukončení zmluvného vzťahu, nakoľko došlo k úhrade všetkých záväzkov.

13. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, resp. Zmluva o revolvingovom úvere je teda Zmluvou o úvere v zmysle ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Táto zmluva patrí medzi absolútne obchody v zmysle ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka a teda sa na ňu vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka, pretože žalobca poskytol tento úver v rámci predmetu svojho podnikania a žalovaný ju za týmto účelom neprijal, spĺňajú definíciu veriteľa a spotrebiteľa v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) a b) zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a Zmluva zo dňa 03.12.2013 je Zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 2 písm. d) citovaného zákona a úver ňou poskytnutý je spotrebiteľským úverom. Zároveň obe strany spĺňajú definíciu dodávateľa a spotrebiteľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka, teda zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenia sa aplikujú aj v obchodno-právnych vzťahoch, keďže Obchodný zákonník spotrebiteľské zmluvy osobitne neupravuje.

14. Podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

15. Podľa ustanovenia § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka, prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len "návrh"), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

16. Podľa ustanovenia § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka, včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

17. Podľa ustanovenia § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

18. Podľa ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

19. Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

20. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

21. Podľa § 11 ods. 1 zákona č.129/2010, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

22. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

23. Podľa ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

24. Na základe vykonaného dokazovania bolo zistené, že žalobkyňa dňa 29.11.2013 podpísala žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru a vyplnila údaje v bode 5 a teda predložila žalovanému návrh na uzavretie zmluvy. Následne žalovaný dňa 03.12.2013 podpísal Zmluvu a doplnil zmluvu v časti bodu 6 predmetnej žiadosti a zároveň vystavil žalobkyni oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré malo byť prijatím návrhu a teda uzatvorením zmluvy. Súd mal za to, že aj keď bola podpísaná žiadosť, resp. Zmluva ide len o Žiadosť o uzatvorenie zmluvy. K uzatvoreniu zmluvy medzi účastníkmi konania dochádza na základe prejavu vôle jedného účastníka zmluvy smerujúceho k uzavretiu zmluvy určený ďalšej osobe, alebo viacerým subjektom (§ 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka). Návrh je pre navrhovateľa záväzný od doby, kedy dôjde do dispozičnej sféry osoby, ktorej je určený (§43a ods. 2 Občianskeho zákonníka). Druhým právnym úkonom nevyhnutným pre vznik zmluvy je jej prijatie, resp. akceptácia. Ide o jednostranný právny úkon, ktorý adresát návrh akceptuje v celom rozsahu a tým prejavuje súhlas s jej uzavretím. Podľa ustanovenia § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka, súd za prijatie návrhu považuje včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo jej iné včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas. Zmluva vzniká okamihom, keď akceptácia návrhu je doručená spätne navrhovateľovi a teda dôjdením akceptácie navrhovateľovi sa zmluva stáva perfektnou. Ak zákon ani dohoda strán neurčuje konkrétnu formu právneho úkonu, návrh zmluvy a jej prijatie možno urobiť v akejkoľvek forme. Pokiaľ je pre zmluvu predpísaná alebo dohodnutá písomná forma, musí byť návrh ako aj jej prijatie urobený písomne, pričom nie je potrebné, aby uvedené právne úkony t.j. písomný návrh a písomná akceptácia boli na tej istej listine. Na uzavretie písomnej zmluvy stačí, ak má písomnú formu samostatne návrh a samostatne jeho prijatie. Pre dodržanie písomnej formy právneho úkonu je v zásade potrebné, aby vôľa účastníka právneho úkonu bola vtelená do textu zaznamenaného písmom na materiálnom podklade a súčasne, aby bol k nej pripojený aj podpis konajúcej osoby. Uvedený mechanizmus uzatvárania zmlúv platí tak v občiansko-právnych ako aj v obchodno-právnych vzťahoch. Samotná žiadosť vyplnená a podpísaná žalobkyňou však nezakladá právny nárok na poskytnutie úveru, nakoľko k uzavretiu zmluvy nedochádza okamihom spísania žiadosti, resp. okamihom doručenia druhej zmluvnej strane, ale až okamihom prijatia návrhu do dispozície druhej strany a jeho doručením späť navrhovateľovi t.j. žalobkyni. Žalovaný v tomto konaní žiadnym spôsobom nepreukázal súdu, že Žiadosť, resp. Zmluva o revolvingovom úvere a teda jej akceptácia bola opätovne zaslaná žalobkyni. Na základe uvedeného je teda potrebné konštatovať, že v konaní nebolo preukázané, že by medzi žalovaným a

žalobkyňou došlo k uzavretiu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere v písomnej forme. Súd poukazuje najmä na fakt, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, v ktorom by preukázal uzavretie zmluvy. Aj napriek tomu, že tvrdil, že žalobkyni zaslal akceptačný list dňa 03.02.2014, túto skutočnosť súdu žiadnym spôsobom nepreukázal. Nedodržanie písomnej formy nespôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy, ale ako to vyplýva z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona č.129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa v takom prípade považuje za bezúročný a bez poplatkov. Veriteľovi teda prináleží len právo na to, čo reálne dlžníkovi poskytol.

25. Súd zároveň konštatuje, že zmluva ďalej neobsahuje aj ďalšie obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Žalovaný poukazoval na to, že termín konečnej splatnosti vyplýval zo zmluvných dojednaní, ktoré sú súčasťou zmluvy, ako aj z oznámenia veriteľa o schválení úver. Žalovaný síce v celom konaní poukazoval na fakt, že zmluvné dojednania sú súčasťou zmluvy a tvoria jej neoddeliteľnú časť, avšak túto skutočnosť súdu žiadnym spôsobom nepreukázal a do rozhodnutia súdu žalovaný nepredložil zmluvné dojednania aj napriek tomu, že z nich vychádzal pri svojej argumentácii. Rovnako žalovaný nepreukázal súdu, že žalobkyni bolo doručené oznámenie o schválení úveru, na ktoré poukazoval vo svojom vyjadrení. Zmyslom uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru je informovanie spotrebiteľa, aby už pri podpise zmluvy vedel ako dlho je povinný plniť si povinnosť splácať úver, preto je nutné, aby dodávateľ v zmluve špecifikoval konečnú splatnosť úveru konkrétnym dátumom (obdobný právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19. septembra 2012). Keďže v zmluve tento údaj absentuje, žalobkyňa pri podpise zmluvy nebola informovaná tak, ako to ustanovuje zákon. Rovnako žalobkyňa nebola informovaná o dobe trvania zmluvy, keď uvedený údaj taktiež absentuje. Nemožno brať do úvahy tvrdenie žalovaného, že údaj o konečnej splatnosti ako aj doba trvania zmluvy je priamo obsiahnutý v Zmluve a to buď podľa dátumu splatnosti a počtu splátok resp. splatnosťou poslednej splátky. Uvedené údaje musia byť uvedené konkrétnym dátumom a v tomto smere nie je možné ukladať spotrebiteľovi povinnosť si tento údaj hľadať v splátkovom kalendári resp. počítať podľa splátok. Čo sa týka tvrdenia žalovaného, že deň konečnej splatnosti je deň splatnosti poslednej splátky, ktorý je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi súd uvádza, že súdu nebola preukázaná skutočnosť, že oznámenie veriteľa bolo zaslané žalobkyni a teda nemožno dať žalovanému za pravdu. Súd zároveň poukazuje na to, že samotný deň konečnej splatnosti by mal byť obsiahnutý v samotnej zmluve a nie v oznámení veriteľa o prijatí zmluvy. Čo sa týka tvrdenia žalovaného, že zákonodarca dňa 12.10.2017 zmenil právnu úpravu zákona č. 129/2010 Z.z. v časti § 9 ods. 2 písm. d), kde vypustil slová „termín konečnej splatnosti úveru“, súd udáva, že zmluva musí obsahovať všetky náležitosti požadované zákonom v čase uzavretia zmluvy. Keďže zákon č. 129/2010 Z.z. v § 9 ods. 2 písm. f) v čase uzavretia zmluvy požadoval ako obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj vyznačenie termínu konečnej splatnosti, táto náležitosť v zmluve mala byť obsiahnutá, pričom nemožno prihliadať na neskoršiu právnu úpravu, ktorá nastala pár rokov po uzavretí zmluvy.

26. Žalobkyňa namietala aj výšku úroku a tento považuje v rozpore s dobrými mravmi. Zo samotnej zmluvy vyplýva, že výška úrokovej sadzby bola dohodnutá na 70% a výška úrokovej sadzby revolvingu 76,20%. Súd je toho názoru, že uvedený úrok je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko v novembri 2013 sa úroky zo spotrebiteľských úverov pohybovali v priemere vo výške 12,83%. Súd sa nemôže stotožniť s tvrdením žalovaného, že výška úrokov by mala byť priznaná podľa ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom nemožno prihliadnuť ani na tvrdenie žalovaného, že v zmysle právnych predpisov občianskeho práva je mu možné priznať úroky, ktoré nie sú v rozpore s dobrými mravmi a teda má súd postupovať v zmysle ustanovenia § 41 Občianskeho zákonníka a oddeliť úroky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi od úrokov, ktoré v rozpore s dobrými mravmi nie sú. Súd poukazuje najmä na tú skutočnosť, že síce ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka je špeciálnym ustanovením oproti Občasnému zákonníku, avšak v prípade, ak ide o spotrebiteľský právny vzťah je potrebné podľa ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka postupovať podľa ustanovení, ktoré sú pre spotrebiteľa priaznivejšie, pričom nemožno sa odchýliť od ustanovení Občianskeho zákonníka, ak by to bolo v neprospech spotrebiteľa ako zmluvnej strany. Z daného dôvodu je možné od spotrebiteľa požadovať len úroky, ktoré sú primerané a ktoré boli požadované v rozhodnom období pri podobných spotrebiteľských úveroch. Keďže v čase uzavretia zmluvy sa úroková sadzba pre spotrebiteľské úvery v trvaní od 1 do 5 rokov pohybovala vo výške 12,83 % žalovaný požadoval úrok viac ako päťnásobne vyšší oproti ostatným subjektom poskytujúcim úvery na trhu. Z daného dôvodu je súd toho názoru, že uvedený úrok je v rozpore s dobrými mravmi a preto v tejto časti v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka

ide o neplatný právny úkon. Takisto nie je možné rozdeliť úroky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi od úrokov, ktoré v rozpore s dobrými mravmi nie sú. Úroky v danom prípade musia byť ponímané ako celok. Ak by súd pristúpil k deleniu úrokov, bolo by to v rozpore so zákonným ustanovením § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010, v zmysle ktorého absencia výšky úrokovej sadzby spôsobuje, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V zmysle uvedeného nie je možné pristúpiť k oddeleniu úrokov, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi, od úrokov ktoré v rozpore s mravmi nie sú. Vzhľadom na rozpor úrokov s dobrými mravmi súd má za to, že úroky neboli uvedené v zmluve a teda zmluva neobsahuje náležitosť vyžadovanú ustanovením § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z.

27. Žalobca tiež namietal výšku RPMN, keď v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru bola výška RPMN uvedená vo výške 70 % a v samotnej zmluve doplnenej žalovaným v článku 6 vo výške 69,41%. Zároveň poukazoval na fakt, že v RPMN nie sú zahrnuté náklady v sume 189,88 Eur, ktoré vznikli na základe dohody o poskytnutí služby upravenej v článku 8 Zmluvy o úvere. Dohoda o poskytnutí služby bola uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Na základe uvedenej dohody mal žalovaný umožniť žalobkyni odklad maximálne troch akýchkoľvek splátok za odplatu 189,88 Eur, pričom uvedená suma mala byť započítaná k poskytnutej službe t.j. žalobkyni bola reálne poskytnutá nižšia suma, ako bola uvedená v zmluve. Žalobkyňa teda musela už pri podpise zmluvy zaplatiť za službu, ktorú v budúcnosti nemusela vôbec využiť, pričom poplatok vo výške 189,88 Eur predstavoval odplatu vo výške 14,38 % z poskytnutej výšky úveru. Ak žalobkyňa chcela získať peňažné prostriedky, musela podpísať Zmluvu o úvere ako celok t.j. vrátane Dohody o poskytnutí služby. Súd uvedenú dohodu považoval za formulárovú zmluvu, ktorá nebola individuálne dohodnutá medzi stranami sporu, pričom výška odplaty bola v dohode predtlačená t.j. žalobkyňa nemala možnosť ovplyvniť výšku odplaty. Podľa názoru súdu ide o vnútenú službu, o ktorú žalobkyňa v skutočnosti ani nemala záujem a nepožiadala o ňu, pričom ide len o umelé znižovanie celkovej odplaty úveru. Pre spotrebiteľa je neprijateľné akékoľvek spoplatňovanie úkonov alebo služieb, za ktoré v skutočnosti nedostanú žiadne protiplnenie. Takéto služby sú naopak poskytované len v záujme dodávateľa. Za protiplnenie tu nemožno považovať odklad splátok, nakoľko nejde o reálne plnenie veriteľa, na ktoré by bolo viazané plnenie odplaty, naopak žalobkyňa tieto peňažné prostriedky bola nútená zaplatiť vopred. Z uvedeného je teda zrejmé, že ide len o umelé navyšovanie zisku žalovaného. Súd dáva do pozornosti, že dohoda o poskytnutí služby upravenej v článku 8 zmluvy o úvere bola viacerými súdmi vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 Občianskeho zákonníka je preto neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka (viď rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1C/125/2013 zo dňa 09.01.2014, Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 15Co/39/2016 zo dňa 24.02.2016, Krajského súdu Trnava sp.zn. 11Co/55/2016 zo dňa 28.09.2016, Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 12Csp/29/2016 zo dňa 23.10.2017). Z daného dôvodu sa žalovaný mal zdržať používania takejto podmienky. Súd pristúpil ku kontrolnému výpočtu výšky RPMN, kde kontrolným výpočtom zistil, že v zmysle údajov uvedených v zmluve by bola výška RPMN až 92,97 %, čo v danej situácii znamená, že údaj bol v zmluve nesprávne uvedený. Z daného dôvodu to má za následok, akoby výška RPMN nebola v zmluve vôbec dohodnutá (obdobný názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/188/2017 zo dňa 06.06.2017) a teda absencia ďalšej obligatórnej náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.

28. Zmluva ďalej neobsahuje ani náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č.129/2010 Z.z. a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedená iba suma mesačnej splátky bez toho, aby bolo zrejmé, aká časť mesačnej splátky je určená na úhradu istiny, aká na úroky prípadne poplatky. Účelom uvedenia rozpisu splátky na istinu, úroky a poplatky je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože potom nie je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu žalovaného. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úrokov a poplatkov. Citované ustanovenie má za cieľ v zrozumiteľnej forme informovať spotrebiteľa, ako bude s jeho splátkou naložené a najmä, aká časť úveru bude ňou splatená, okrem odplaty veriteľa. S rozpisovaním splátky na istinu, úroky a poplatky nesúhlasil žalovaný, pričom poukazoval na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 ako aj znenie smernice č. 2008/48/ES. V tejto súvislosti súd uvádza, že smernice Európskej únie (ďalej „Smernica“) sú všeobecne záväzným aktom únieho práva, ktoré priamo zaväzujú iba členský štát, aj to iba čo do výsledku cieľov, ktoré má Smernica dosiahnuť. Táto záväznosť pre členský štát má za následok povinnosť členského štátu zabezpečiť potrebnú transpozíciu a implementáciu Smernice v prostredí členského štátu do takej miery, aby zabezpečil zodpovedajúce transpozíčné opatrenia, a tomu zodpovedajúcu aplikáciu

vnútroštátnymi inštitúciami. Smernica je síce záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, avšak iba vo vzťahu k výsledku, ktorý sa má Smernicou dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ako cieľ dosiahnuť, ponecháva vnútroštátnym orgánom. Pre stanovenie priority vnútroštátnej úpravy a Smernice je teda rozhodujúci výsledok, ktorý sa má dosiahnuť. V zásade má preto prednosť vnútroštátna právna úprava a len vtedy, ak aplikáciou vnútroštátnej právnej úpravy sa nedosiahne výsledok sledovaný Smernicou, prichádza do úvahy aj aplikácia Smernice. To v konečnom dôsledku znamená, že aplikačná prax musí sledovať dosiahnutie cieľa predovšetkým výkladom vnútroštátnej právnej úpravy v zmysle cieľov (výkladu) v duchu interpretačných pravidiel orgánov Európskej únie. Vo vzťahu k Smerniciam upravujúcim práva spotrebiteľa z pohľadu dôsledkov vnútroštátnej právnej úpravy je treba odlišovať, či vnútroštátna právna úprava zabezpečuje ochranu spotrebiteľa v minimálnom rozsahu vyžadovanom Smernicami, prípadne v rozsahu nad rámec právnej úpravy Smerníc alebo nezabezpečuje potrebnú mieru ochrany spotrebiteľa v porovnaní s požiadavkami Smerníc. V prípade, ak smernica zabezpečuje rovnakú alebo vyššiu mieru ochrany spotrebiteľa, je treba v plnej miere aplikovať vnútroštátnu právnu úpravu a nie je žiadny formálny, ani vecný dôvod uvažovať o aplikácii únijskeho práva. Aplikácia predpisu Európskej únie vydaného vo forme Smernice preto prichádza do úvahy iba vtedy, ak vnútroštátna právna úprava neumožňuje dosiahnutie cieľa sledovaného Smernicou tak, aby sa v potrebnej miere dosiahol cieľ sledovaný úpravou Európskej únie, avšak aj v tomto prípade treba odlišovať priamu aplikovateľnosť Smernice od výkladu vnútroštátnej právnej úpravy v zmysle cieľov sledovaných Smernicou. Z daných dôvodov nie je porušením únijskeho práva transpozícia čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/1948/ES (podľa ktorého má zmluva o úvere uvádzať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa) do vnútroštátneho právneho poriadku podrobnejším spôsobom v § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), pokiaľ vychádzajúc zo znalostí miestnych pomerov a správania sa poskytovateľov úverov precizuje podmienky zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ako bolo uvedené, cieľom Smernice č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere bolo zlepšiť kvalitu ochrany práv dlžníka - spotrebiteľa, aj požiadavkou na jeho včasné informovanie (pred vstupom do záväzkového právneho vzťahu) o termíne, počte a splatnosti splátok dlhu, preto zmluva o úvere má zrozumiteľným a stručným spôsobom poskytovať všetky potrebné informácie, aby sa mohol spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, ktoré mu z nej vyplývajú. Vzhľadom na vnútroštátnu právnu úpravu ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. a výklad tohto ustanovenia ustálený súdnou praxou nie je možné ani po rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C 42/15-Home Credit Slovakia, a.s., Klára Biroová, uskutočniť iný výklad vnútroštátneho práva, t.j. § 9 ods. 2 písm. k/, resp. l/ zák. č. 129/2010 Z.z.

29. Súd zhodnotil, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahovala podstatné obligatórne náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f), i), j) a k) zákona č.129/2010 Z.z. a teda súd musí aj na základe takto zistených skutočností považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010.

30. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver vo výške 1.320,--Eur s tým, že po vzájomnom započítaní pohľadávok v zmysle dohody uvedenej v článku 8 ods. 8.1 zmluvy o úvere bola žalovanej na účet pripísaná suma 1.130,12 Eur. Žalovaná výšku úveru splatila v celosti čo bolo preukázané oznámením žalovaného datovaného dňa 29.11.2016, kedy došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu medzi účastníkmi sporu. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná zaplatila celú sumu úveru vo výške 2.970,24 Eur. Keďže žalovaný nemal nárok na zaplatenie úrokov ani poplatkov v zmluve pretože bolo preukázané, že zmluva neobsahovala podstatné náležitosti zmluvy ako aj skutočnosť, že zmluva nebola uzatvorená v písomnej forme, mal nárok iba na vrátenie istiny, ktorá bola reálne poskytnutá žalobkyni. Žalovanej tak vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.840,12 Eur. Žalovaný sa tak bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne a teda žalobkyňa má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.840,12 Eur.

31. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP pričom dospel k záveru, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keďže žalovaná bola úspešná na 100% a neúspešná na 0% t.j. čistý úspech žalobkyne predstavuje 100%.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho

doručenia na Okresnom súde Lučenec (§ 355 ods. 1 CSP a § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).